

РЕШЕНИЕ

№ 14970

гр. София, 30.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2872** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба от И. Ц. Н. от [населено място], с ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) № 573/18.02.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от П. К. Ц. – младши автоконтрольор 2група, 2 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на същия е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. С доводи за материална незаконосъобразност и несъобразяване с целта на закона, жалбоподателят моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си по делото поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото съдебни разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор 2група, 2 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.Поддържа представените по делото писмени бележки.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №573/18.02.2024г.

по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтрольор 2 група, 2 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца затова, че на 18.02.2024г. около 17.00 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от „1- ва българска армия“ към [улица]управлява лек автомобил „М. Г. 450“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Х. Д., след употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, установено с техническо средство Drug Test 5000 STK с идентичен №, предназначен за едновременно, качествено доказване за наличието на до 8 анализирани вещества от човешката слюнка на наркотични вещества и/или техни аналози в 17.07 часа, като уредът е отчел положителен резултат.

Издаден е талон за медицинско изследване № 086989 за ВМА.

Съставен е АУАН № 1155417/18.02.2024г. за извършено административно нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1, пр.2 от ЗДвП- водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В съдебно заседание по делото е представено и прието като доказателство по делото Постановление за прекратяване на наказателното производство, в заверен вид, по досъдебно производства № 410/2024г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр. № 3620/2024г. по описа на СРП, видно от което от заключението на съдебна химико-токсикологична /токсикометрична/ експертиза от ВМА по същото досъдебно производство, съгласно което от извършените изследвания на предоставените биологични проби от И. Ц. Н., не се установява наличие на наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на

свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в процесната заповед е управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест. В конкретния случай данните по делото налагат несъмнения и еднозначен извод, че на посочената дата и час жалбоподателят не е управлявал лек автомобил след употреба на наркотични вещества. Твърденията на административния орган се опровергават от заключението на назначената съдебна химико-токсикологична експертиза по досъдебното производство, посочена в Постановлението за прекратяване на наказателното производство от 30.10.2024г./ на л. 63 от делото/, съгласно което от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето, не се установява наличие на наркотични вещества. Следователно ПАМ е приложена при липса на основание за налагането й.Св. Н., син на жалбоподателят по делото, свидетелства, че по принцип жалбоподателят не пие и не употребява наркотични вещества.Същото се поддържа и от другият свидетел по делото- св. К., дъщеря на жалбоподателя.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, като същите са доказани в размер на заплатена държавна такса и адвокатски хонорар, в общ размер на 775лв., така както са поискани и посочени в представения списък на разноските.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 573/18.02.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от П. К. Ц. – младши автоконтрольор 2група, 2 сектор в Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на И. Ц. Н. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ц. Н. от [населено място], с ЕГН: [ЕГН], сумата от 775 /седемстотин седемдесет и пет/ лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: